

KAPOCS 150

ÍRTA: TOMYX20
(tomyx20.wordpress.com)

AVAGY JAPÁN, MAGYAR KÉT JÓBARÁT

Japán és Magyarország kapcsolata az Osztrák-Magyar Monarchia idején, 1869-ben vette kezdetét. Ennek a 150. évfordulóját ünnepelte a Kapocs 150 elnevezésű rendezvény Debrecenben a Déri Múzeumban, augusztus 18-án.

A második világháború után, 1960-ban alapították meg mindkét országban a követséget, majd azt 1964-ben nagykövetségi rangra emelték. A '89-es magyarországi rendszerváltás után a két ország közti kapcsolat rohamos fejlődésnek indult, amihez részben Japán támogatása is hozzájárult. Tojama prefektúra Kultúra és Művészet Társasága és Debrecen (illetve Hajdú-Bihar megye) 1983-tól büszkélkedik együttműködéssel, majd a '90-es évek második felétől folyamatosan bővült a hivatalosan testvérvárosi nyilvántartással vagy kulturális együttműködési egyezményrel rendelkező helyi önkormányzatok száma.

Az idei nyári időjárás nem sok minden jellemezte, ha nem éppen kánikula volt, akkor vihar,

viszont ez a rendezvény szerencsére egy ritka, átmeneti, enyhe napra esett.

Már az elején tisztázzuk, hogy ez nem egy animecon volt, inkább az idősebb korosztályt vonzotta, és voltak japán származású látogatók is. Cosplay nem volt, azonban egy-két cicafül még így is feltűnt egy-két szemlélődő fején.

Nagy tömeg sem volt, pár százan lehetünk mindössze. Némi csúszással kezdődött az esemény a szokásos ünnepi nyitóbeszéddel, de előtte még a Demacsi középiskolások hívogatták a vendégeket a múzeum előtti téren. Róluk még lesz szó.

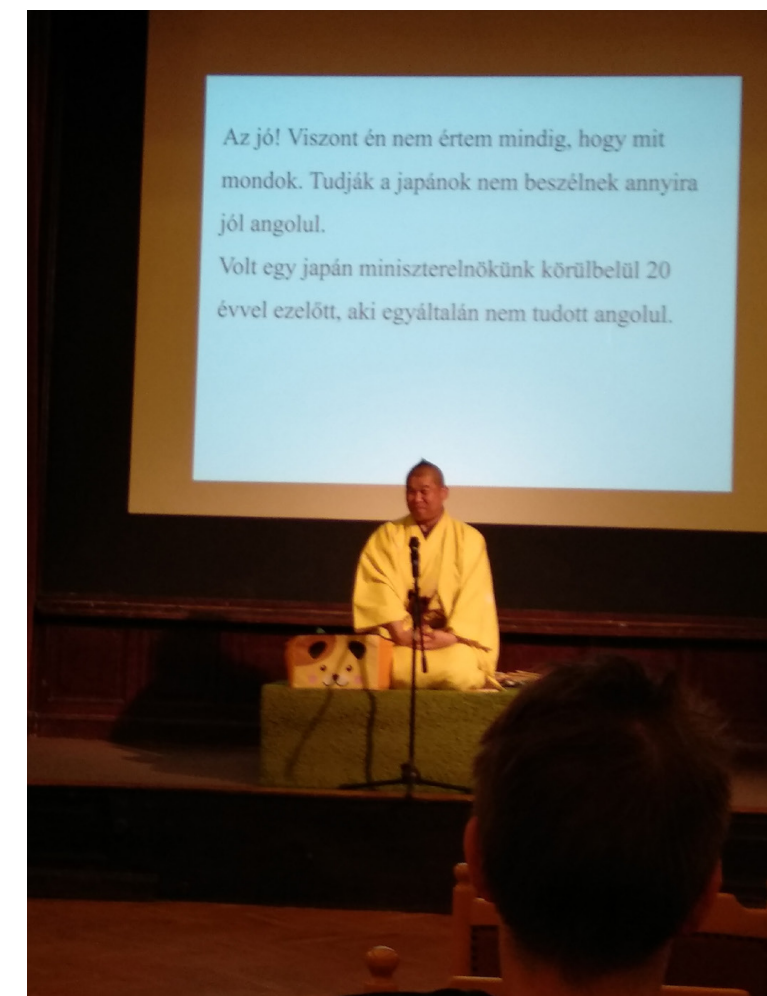
A megnyitót ifj. Barra Ákos és Kovács Lili japán-magyar hegedűelőadása követte, aztán Futami Ranjú táncművész előadása jött (kinél magyar nemzeti színű legyező is volt), majd Jamagami Szóhei zongoraművész negyedórás előadása vezette fel a Demacsi középiskola kórusát. Később is

volt egy ilyen negyedórás zongora előadás a tánccos előadás előtt.

Két csoport volt jelen Toyamából, a Demacsi alsó-középiskolából, a fúvószenekar és az énekkar. Ők nem csak itt nyújtottak bámulatos előadást több japán és egy magyar dalból (Kodály Zoltán: *Egyedem-begyedem*), hanem két nappal később a virágkarneválon is.

Külön díszítés nem volt a múzeumban, csak a kivetítő, ami többnyire cseresznyevirág volt, illetve a kiállításként szolgáló képek és ikebanák. A képek Csőke Kitti múzeumpedagógus munkái, akit mindig érdekelt a japán kultúra, és egy évet a szigetországban is élt. Az ikebana Takács Tímea, a virágokat tartalmazó fekete kerámiák ifj. Fazekas István művei.

Délben Takács Tímea ikebanáról szóló előadása betegség miatt elmaradt, de Csőke Kitti beugrott helyette egy rögtönzött előadással a jukatáról, ami a kimonó nyári változata.

Egy önként jelentkező fiatal lányon bemutatta, hogyan kell helyesen hordani ezt a ruhadarabot, valamint, hová lehet pakolni, mivel nincs rajta zseb. Az előadóterem melletti kávézóban később több ilyen ruhadarabot is fel lehetett próbálni, ami elég népszerűnek bizonyult a hölgyek körében.

A kávézóban még origami és kívánságtábla-készítés várta az érdeklődőket. Valamint portrérajzolás Szikszainé Vári Erikával, a Debreceni Anime Egyesület alapítójával, július elején az OSZAKÉ-t is ők szervezték (*AniMagazin 50.*).

Nálam egyértelműen a rakugo előadás volt a kedvenc. Sajnos Magyarországon ritkán látni ilyen előadást. A rakugo a nyugati stand-up comedy távol-keleti változata, ezért nevezik sit-down comedynek is. Mint mindent, ezt is meg lehet nézni az interneten, de élőben az igazi. Hajasija Szometa, egy többek között már a Broadwayen is fellépő nagyon híres japán rakugo művész/humorista, félórás performanszt adott elő. Minden-

kit megnevettek a közönségben, ehhez hozzájárulhatott Pikachu-szerű kinézete, melyet sárga kimonója, testalkata és majdnem kopasz feje kölcsönzött neki.

A japán tánc világáról Futami Ranjú táncművész tartott egy majdnem egyórás klasszikusabb, powerpointos előadást, hogyan is alakult ki és mi a jelentősége (egyfajta áldozat az istenségeknek). Aztán következett a daikagura, azaz japán tradíci-

onális zsonglörködés. Hóraiya Kóki egyszerű eszközöket egyensúlyozott, illetve pörgetett esernyőn, mint teáscsésze vagy teáskanna. Némely mutatványnál a közönség még tapsolni is alig mert, nehogy megzavarja a koncentrációban. A végén egy fiatal önkéntes fiút is „megtanított” esernyőn labdát pörgetni.

A másik hosszabb előadás *Az édes méreg* című kjo-gen vígjáték volt a Debreceni Színház Stúdió Független Színház és Japán Kulturális Szolgáltatóközpont Egyesület előadásában. Ezután a vendégek egy Muszo Sindén Rju harcművészeti bemutatót tekinthettek meg. Majd a rendezvény a Bon Odori nevű japán tradicionális táncok tanulásával ért véget, melyet Csőke Kitti vezényelt le. A japán előadók japánul beszéltek, egy-két magyar szó kivételével, őket tolmácsolni kellett. Hajasija Szometa angolul beszélt elég durva japán akcentussal, hozzá viszont magyar feliratot vetítettek. Érdekes továbbá, hogy a program japánul is ki volt írva az ajtókra, valamint, hogy a rendez-

vény virága, ami a logóban is megjelent nem a szakura, hanem a kevésbé ismert aszagao volt.

Nagyon sok, változatos, rövid program volt, mely a kultúra különböző területeihez kötődött. Csendes kis esemény lett, nem szólt állandóan a zene, ami volt, az sem pop, hanem tradicionális. Visszafogott volt a hangulat, múzeumi esemény lévén, de ez nem vont le az értékéből, inkább hozzáadott.